

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (πέμπτο τμήμα)
της 1ης Οκτωβρίου 1998 *

Στην υπόθεση C-279/95 P,

Langnese-Iglo GmbH, εταιρία γερμανικού δικαίου με έδρα το Αμβούργο (Γερμανία), εκπροσωπούμενη από τους Martin Heidenhain, Bernhard M. Maassen και Horst Satzky, δικηγόρους Φρανκφούρτης επί του Μάιν, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Jean Hoss, 2, place Winston Churchill,

αναιρεσείουσα,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση αναιρέσεως κατά της αποφάσεως που εξέδωσε στις 8 Ιουνίου 1995 το Πρωτοδικείο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (δεύτερο πενταμελές τμήμα) στην υπόθεση T-7/93, Langnese Iglo κατά Επιτροπής (Συλλογή 1995, σ. II-1533), με την οποία ζητείται η μερική ανάρρηση της αποφάσεως αυτής,

όπου ο έτερος διάδικος είναι:

η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον Wouter Wils, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, επικουρούμενο από τον Alexander Böhlke, δικηγόρο Φρανκφούρτης επί του Μάιν, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Carlos Gómez de la Cruz, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

υποστηριζόμενη από τη

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

Mars GmbH, εταιρία γερμανικού δικαίου εδρεύουσα στο Viersen (Γερμανία), εκπροσωπούμενη από τον Jochim Sedemund, δικηγόρο Βερολίνου, και τον John E. Pheasant, solicitor, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Michel Molitor, 55, boulevard de la Pétrusse,

παρεμβάσα πρωτοδίκως,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πέμπτο τμήμα),

συγκείμενο από τους C. Gulmann, πρόεδρο τμήματος, M. Wathelet, J. C. Moitinho de Almeida, P. Jann και L. Sevón (εισηγητή), δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: D. Ruiz-Jarabo Colomer
γραμματέας: R. Grass

έχοντας υπόψη την έκθεση του εισηγητή δικαστή,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 13ης Νοεμβρίου 1997,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

- 1 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 18 Αυγούστου 1995, η Langnese-Iglo GmbH (στο εξής: Langnese-Iglo) άσκησε, δυνάμει του άρθρου 49 του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου, αναίρεση κατά της αποφάσεως του Πρωτοδικείου της 8ης Ιουνίου 1995, T-7/93, Langnese-Iglo κατά Επιτροπής (Συλλογή 1995, σ. II-1533, στο εξής: αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση), με την οποία το Πρωτοδικείο απέρριψε εν μέρει την προσφυγή περί ακυρώσεως της αποφάσεως 93/406/ΕΟΚ της Επιτροπής, της 23ης Δεκεμβρίου

1992, σχετικά με διαδικασία βάσει του άρθρου 85 της Συνθήκης ΕΟΚ κατά Langnese-Iglo GmbH (Υπόθεση IV/34.072) (ΕΕ 1993, L 183, σ. 19, στο εξής: επίδικη απόφαση).

- 2 Όσον αφορά το ιστορικό της υπό κρίση αιτήσεως αναιρέσεως, από την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση προκύπτουν τα ακόλουθα:

«1. Με έγγραφο της 6ης Δεκεμβρίου 1984, η Bundesverband der deutschen Süßwarenindustrie eV — Fachsparte Eiskrem (Ένωση γερμανικών βιομηχανιών γλυκισμάτων — κλάδος παγωτού, στο εξής: Ένωση) ζήτησε από την Επιτροπή μια “επίσημη δήλωση” ότι συμβιβάζονται προς το άρθρο 85, παράγραφος 1, της Συνθήκης ορισμένες αποκλειστικές συμβάσεις μεταξύ των Γερμανών παραγωγών παγωτών και των πελατών τους. Με έγγραφο της 16ης Ιανουαρίου 1985, η Επιτροπή απάντησε στην Ένωση ότι δεν μπορεί να δώσει συνέχεια στο αίτημά της, να εκδώσει δηλαδή απόφαση ισχύουσα για το σύνολο του συγκεκριμένου τομέα.

2. Η γερμανική επιχείρηση Schöller Lebensmittel GmbH & Co. KG (στο εξής: Schöller) κοινοποίησε στην Επιτροπή, με έγγραφο της 7ης Μαΐου 1985, πρότυπο “συμφωνίας προμήθειας” που διέπει τις σχέσεις της με τους εμπόρους λιανικής πωλήσεως. Στις 20 Σεπτεμβρίου 1985, η Γενική Διεύθυνση Ανταγωνισμού της Επιτροπής απηύθυνε στον δικηγόρο της Schöller ένα διοικητικό έγγραφο με το οποίο τέθηκε η υπόθεση στο αρχείο (στο εξής: διοικητικό έγγραφο), στο οποίο αναφέρεται μεταξύ άλλων:

“Στις 2 Μαΐου 1985 ζητήσατε για λογαριασμό της εταιρίας Schöller Lebensmittel GmbH & Co. KG και σύμφωνα με το άρθρο 2 του κανονισμού αριθ. 17 τη χορήγηση αρνητικής πιστοποίησης σχετικά με μια ‘συμφωνία προμήθειας παγωτών’.

Σύμφωνα δε με το άρθρο 4 του ίδιου κανονισμού κοινοποιήσατε εκ των προτέρων τη σύμβαση. Στη συνέχεια, με έγγραφο της 25ης Ιουνίου 1985, κοινοποιήσατε στερεότυπο έγγραφο συμβάσεως που θα χρησίμευε στο μέλλον ως πρότυπο για τις σχετικές συμβάσεις της εταιρίας Schöller.

Με έγγραφο της 23ης Αυγούστου 1985, διευκρινίσατε ότι η υποχρέωση αποκλειστικής αγοράς που αναλαμβάνει ο πελάτης βάσει της κοινοποιηθείσας πρότυπης σύμβασης, που συνοδεύεται από απαγόρευση ανταγωνισμού, μπορεί να καταγγεληθεί για πρώτη φορά, με προειδοποίηση έξι μηνών, το αργότερο μετά τη λήξη του δευτέρου έτους ισχύος της σύμβασεως και στη συνέχεια, με την ίδια προειδοποίηση, μετά τη λήξη εκάστου έτους.

Από τα στοιχεία που γνωρίζει η Επιτροπή και τα οποία κατά το μεγαλύτερο μέρος είναι αυτά που αναφέρετε στην αίτησή σας, η διάρκεια ισχύος των μελλοντικών συμβάσεων δεν θα υπερβαίνει τα δύο έτη. Η μέση διάρκεια όλων των 'συμφωνιών προμήθειας παγωτών' της πελάτιδάς σας υπολείπεται κατά πολύ της πενταετίας που, κατά τον κανονισμό (ΕΟΚ) 1984/83 της Επιτροπής, της 22ας Ιουνίου 1983 (ΕΕ L 173, της 30ής Ιουνίου 1983, σ. 5), αποτελεί προϋπόθεση για την εξαίρεση κατά κατηγορίες των συμφωνιών αποκλειστικής προμήθειας.

Τα στοιχεία αυτά δείχνουν ότι οι 'συμφωνίες προμήθειας παγωτών' που συνάπτει η εταιρία Schöller, ακόμα κι αν ληφθεί υπόψη ο αριθμός των παρεμφερών συμφωνιών, δεν έχουν ως αποτέλεσμα την κατάργηση του ανταγωνισμού επί σημαντικού τμήματος των σχετικών προϊόντων. Η πρόσβαση τρίτων επιχειρήσεων στον τομέα του λαϊνικού εμπορίου παραμένει δυνατή.

Κατά συνέπεια οι κοινοποιηθείσες 'συμφωνίες προμήθειας παγωτών' της εταιρίας Schöller συμβιβάζονται προς τους κανόνες ανταγωνισμού της Συνθήκης ΕΟΚ. Για τον λόγο αυτό η Επιτροπή δεν έχει λόγο να επέμβει αναφορικά με τις συμφωνίες που κοινοποίησε η πελάτιδά σας.

Η Επιτροπή διατηρεί πάντως το δικαίωμα να κινήσει και πάλι τη διαδικασία αν μεταβληθούν αισθητά ορισμένα νομικά ή πραγματικά στοιχεία στα οποία στηρίζεται η παρούσα εκτίμηση.

Κατά τα λοιπά θα ήθελα να πληροφορήσω την πελάτιδά σας ότι παρόμοια εκτίμηση ισχύει για τις ήδη υφιστάμενες 'συμφωνίες προμήθειας παγωτών' οι οποίες, επομένως, δεν απαιτείται να κοινοποιηθούν, αν η διάρκεια της ισχύος

τους δεν υπερβαίνει τα δύο έτη μετά τη 31η Δεκεμβρίου 1986 και αν στη συνέχεια μπορούν να καταγγεληθούν με προειδοποίηση έξι μηνών, μετά τη λήξη κάθε έτους.

(...)”

3. Στις 18 Σεπτεμβρίου 1991, η Mars GmbH (στο εξής: Mars) υπέβαλε στην Επιτροπή καταγγελία κατά της προσφεύγουσας και της εταιρίας Schöller για παράβαση των άρθρων 85 και 86 της Συνθήκης και ζήτησε τη λήψη συντηρητικών μέτρων προκειμένου να αποφευχθεί η σοβαρή και ανεπανόρθωτη ζημία που θα προξενούσε, κατά την άποψή της, η εφαρμογή αντιθέτων προς τους περί ανταγωνισμού κανόνες συμφωνιών, τις οποίες συνήψαν η προσφεύγουσα και η Schöller με μεγάλο αριθμό λιανοπωλητών, εφαρμογή η οποία θα παρακώλυε σε μεγάλο βαθμό την πώληση εντός της Γερμανίας των δικών της παγωτών.

4. Με απόφαση της 25ης Μαρτίου 1992, σχετικά με διαδικασία εφαρμογής του άρθρου 85 της Συνθήκης ΕΟΚ (IV/34.072 — Mars/Langnese και Schöller — Προσωρινά μέτρα, στο εξής: απόφαση της 25ης Μαρτίου 1992), η Επιτροπή έλαβε συντηρητικά μέτρα με τα οποία απαγόρευσε, κατ’ ουσίαν, στην προσφεύγουσα και στη Schöller να ασκούν τα συμβατικά δικαιώματα που τους παρέχουν οι υπ’ αυτών ή υπέρ αυτών συναφθείσες συμφωνίες, στο μέτρο που οι λιανοπωλητές αναλαμβάνουν την υποχρέωση να αγοράζουν, να διαθέτουν προς πώληση και/ή να πωλούν αποκλειστικά παγωτά των παραγωγών αυτών, κατ’ αποκλεισμό των παγωτών “Mars”, “Snickers”, “Milky Way” και “Bounty”, οσάκις αυτά πωλούνται στον τελικό καταναλωτή σε ατομικές μερίδες. Επιπλέον, η Επιτροπή ανακάλεσε το ευεργέτημα της εφαρμογής του κανονισμού (ΕΟΚ) 1984/83 της Επιτροπής, της 22ας Ιουνίου 1983, σχετικά με την εφαρμογή του άρθρου 85, παράγραφος 3, της Συνθήκης σε κατηγορίες συμφωνιών αποκλειστικής προμήθειας (ΕΕ L 173, σ. 5, διορθωτικό ΕΕ 1984, L 79, σ. 38, στο εξής: κανονισμός 1984/83), επί των συμφωνιών αποκλειστικότητας που είχε συνάψει η προσφεύγουσα, στο μέτρο που ήταν αναγκαίο για την εφαρμογή της προαναφερθείσας απαγορεύσεως.

5. Υπό τις συνθήκες αυτές και προκειμένου να λάβει, κατόπιν της αποφάσεως της 25ης Μαρτίου 1992, οριστικά μέτρα ως προς τις επίδικες “συμφωνίες προμήθειας”, η Επιτροπή εξέδωσε, στις 23 Δεκεμβρίου 1992, την απόφαση 93/406/ΕΟΚ, σχετικά με διαδικασία βάσει του άρθρου 85 της Συνθήκης

[IV/34.072 κατά Langnese-Iglo GmbH — ΕΕ 1993, L 183, σ. 19, (...)], που έχει το ακόλουθο διατακτικό:

Άρθρο 1

Οι συμφωνίες που έχει συνάψει η Langnese-Iglo GmbH, σύμφωνα με τις οποίες οι λιανικοί πωλητές με έδρα τη Γερμανία έχουν υποχρέωση, προκειμένου να μεταπωλούν μικρά παγωτά (κατά την έννοια των ερμηνευτικών παρατηρήσεων ως προς την ταξινόμηση των προϊόντων, έκδοση της 21ης Μαΐου 1990, της κατηγορίας κρέμας παγωτού της Ενώσεως γερμανικών βιομηχανιών γλυκισμάτων), να τα προμηθεύονται κατ' αποκλειστικότητα από την εν λόγω επιχείρηση (αποκλειστικότητα καταστημάτων πωλήσεως), αντιβαίνουν στο άρθρο 85, παράγραφος 1, της Συνθήκης ΕΟΚ.

Άρθρο 2

Το ευεργέτημα της εφαρμογής των διατάξεων του κανονισμού (ΕΟΚ) 1984/83 ανακαλείται για τις συμφωνίες που αναφέρονται στο άρθρο 1 και πληρούν τις προϋποθέσεις για εξαίρεση κατά κατηγορίες σύμφωνα με τον εν λόγω κανονισμό.

Άρθρο 3

Η Langnese-Iglo GmbH υποχρεούται εντός τριών μηνών από της κοινοποίησης της παρούσας απόφασης να γνωστοποιήσει στους μεταπωλητές με τους οποίους έχει συνάψει συμφωνίες, όπως οι αναφερόμενες στο άρθρο 1 και οι οποίες ισχύουν ακόμα, το περιεχόμενο των ανωτέρω άρθρων 1 και 2 επισημαίνοντας την ακυρότητα των εν λόγω συμφωνιών.

Άρθρο 4

Απαγορεύεται στη Langnese-Iglo GmbH να συνάπτει μέχρι τις 31 Δεκεμβρίου 1997 συμφωνίες σαν τις αναφερόμενες στο άρθρο 1.

(...)»

- 3 Στις 23 Δεκεμβρίου 1992, η Επιτροπή εξέδωσε επίσης κατά της Schöller την απόφαση 93/405/ΕΟΚ, σχετικά με διαδικασία βάσει του άρθρου 85 της Συνθήκης ΕΟΚ κατά Schöller Lebensmittel GmbH & Co. KG (IV/31.533 και IV/34.072) (ΕΕ 1993, L 183, σ. 1). Η απόφαση αυτή, ειδικότερα δε τα άρθρα της 1, 3 και 4, είναι κατ' ουσίαν πανομοιότυπη με την επίδικη απόφαση.
- 4 Στις 19 Ιανουαρίου 1993, η Langnese-Iglo άσκησε ενώπιον του Πρωτοδικείου προσφυγή, με την οποία ζήτησε την ακύρωση της επίδικης αποφάσεως.
- 5 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 4 Φεβρουαρίου 1993, η εταιρία Mars ζήτησε να παρέμβει στην ενώπιον του Πρωτοδικείου δίκη προς στήριξη των αιτημάτων της Επιτροπής. Με διάταξη της 12ης Ιουλίου 1993, ο πρόεδρος του πρώτου τμήματος του Πρωτοδικείου της επέτρεψε την παρέμβαση.
- 6 Με την ίδια αυτή διάταξη, καθώς και με διάταξη της 9ης Νοεμβρίου 1994 του προέδρου του δευτέρου πενταμελούς τμήματος του Πρωτοδικείου, το Πρωτοδικείο δέχθηκε, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 116, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του, ένα αίτημα περί εμπιστευτικής μεταχειρίσεως που είχε υποβάλει η Langnese-Iglo.

- 7 Προς στήριξη της προσφυγής της ενώπιον του Πρωτοδικείου, η Langnese-Iglo προέβαλε πέντε λόγους ακυρώσεως και συγκεκριμένα, πρώτον, παράτυπη κοινοποίηση της αποφάσεως, καθόσον η Επιτροπή παρέλειψε να κοινοποιήσει ορισμένα παραρτήματα· δεύτερον, παραβίαση της αρχής της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης, καθόσον η Επιτροπή απέστη από τη θέση την οποία είχε υιοθετήσει με το διοικητικό έγγραφο· τρίτον, παράβαση του άρθρου 85, παράγραφος 1, της Συνθήκης· τέταρτον, παράβαση του άρθρου 85, παράγραφος 3, της Συνθήκης και παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας, καθόσον η Επιτροπή ανακάλεσε το ευεργέτημα της εξαιρέσεως κατά κατηγορίες που προβλέπει ο κανονισμός 1984/83 για όλες τις επίδικες συμφωνίες προμήθειας και, πέμπτον, παράβαση του άρθρου 3 του κανονισμού 17 του Συμβουλίου, της 6ης Φεβρουαρίου 1962, πρώτου κανονισμού εφαρμογής των άρθρων 85 και 86 της Συνθήκης (ΕΕ ειδ. έκδ. 08/001, σ. 25).
- 8 Η Επιτροπή, υποστηριζόμενη από τη Mars, ζήτησε την απόρριψη της προσφυγής.
- 9 Με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, το Πρωτοδικείο ακύρωσε το άρθρο 4 της επίδικης αποφάσεως και απέρριψε την προσφυγή κατά τα λοιπά. Επιπλέον, καταδίκασε τη Langnese-Iglo στο σύνολο των δικαστικών εξόδων, περιλαμβανομένων και των εξόδων της διαδικασίας ασφαλιστικών μέτρων (βλ. διάταξη του Προέδρου του Πρωτοδικείου της 19ης Φεβρουαρίου 1993, T-7/93 R και T-9/93 R, Langnese-Iglo και Schöller κατά Επιτροπής, Συλλογή 1993, σ. II-131), καθώς και των εξόδων της Mars, με εξαίρεση το ένα τέταρτο των συνολικών εξόδων της Επιτροπής. Η Επιτροπή έφερε επομένως το ένα τέταρτο των δικαστικών της εξόδων.
- 10 Η Schöller άσκησε επίσης ενώπιον του Πρωτοδικείου προσφυγή κατά της αποφάσεως 93/405, που είχε εκδοθεί κατ' αυτής. Με απόφαση της 8ης Ιουνίου 1995, T-9/93, Schöller κατά Επιτροπής (Συλλογή 1995, σ. II-1611), το Πρωτοδικείο ακύρωσε, όπως και με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, το άρθρο 4 της εν λόγω αποφάσεως της Επιτροπής και απέρριψε την προσφυγή κατά τα λοιπά. Η Schöller δεν άσκησε αναίρεση κατά της αποφάσεως αυτής.
- 11 Με την αίτησή της αναίρέσεως, η Langnese-Iglo ζητεί από το Δικαστήριο να αναιρέσει την απόφαση του Πρωτοδικείου, καθόσον απέρριψε την προσφυγή της, να ακυρώσει τα άρθρα 1, 2 και 3 της επίδικης αποφάσεως και να καταδι-

κάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα τόσο της διαδικασίας ενώπιον του Πρωτοδικείου όσο και της αναιρετικής διαδικασίας. Επικουρικώς, η Langnese-Iglo ζητεί την αναπομπή της υποθέσεως στο Πρωτοδικείο.

- 12 Η Επιτροπή ζητεί από το Δικαστήριο να απορρίψει την αίτηση αναιρέσεως, να αναιρέσει την απόφαση του Πρωτοδικείου, καθόσον δέχθηκε την προσφυγή της Langnese-Iglo και ακύρωσε το άρθρο 4 της επίδικης αποφάσεως, και να απορρίψει την προσφυγή της Langnese-Iglo. Επιπλέον, ζητεί να καταδικαστεί η Langnese-Iglo στα δικαστικά έξοδα.
- 13 Η Mars ζητεί την απόρριψη της αιτήσεως αναιρέσεως και την αναίρεση της αποφάσεως του Πρωτοδικείου, καθόσον με αυτήν ακυρώθηκε το άρθρο 4 της επίδικης αποφάσεως.
- 14 Με διάταξη της 20ής Μαρτίου 1996, ο Πρόεδρος του Δικαστηρίου δέχθηκε, κατ' εφαρμογήν των άρθρων 93, παράγραφος 3, δεύτερη περίοδος, και 118 του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, το αίτημα περί εμπιστευτικής μεταχειρίσεως που υπέβαλε η Langnese-Iglo. Η διάταξη αυτή δέχεται ότι ορισμένα στοιχεία που διασαφηνίζουν τον βαθμό εξαρτήσεως πρέπει να τύχουν εμπιστευτικής μεταχειρίσεως. Κατά συνέπεια, η παρούσα απόφαση ουδόλως αναφέρεται στα στοιχεία αυτά.
- 15 Προς στήριξη της αιτήσεώς της αναιρέσεως, η Langnese-Iglo προβάλλει τρεις λόγους, ήτοι:
- την παραβίαση της αρχής της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης·
 - την παράβαση του άρθρου 85, παράγραφος 1, της Συνθήκης — επίπτωση των συμβάσεων αποκλειστικής προμήθειας επί της λειτουργίας του ανταγωνισμού·
 - την παραβίαση των αρχών της αναλογικότητας και της ίσης μεταχειρίσεως.

- 16 Προς στήριξη της αιτήσεως της αναιρέσεως, η Επιτροπή, υποστηριζόμενη από τη Mars, ισχυρίζεται ότι η ακύρωση του άρθρου 4 της επίδικης αποφάσεως συνιστά παράβαση του άρθρου 3 του κανονισμού 17.
- 17 Με έγγραφο που περιήλθε στο Δικαστήριο στις 27 Μαρτίου 1998, η Langnese-Iglo ζήτησε από το Δικαστήριο να διαπιστώσει αυτεπαγγέλτως ότι παρέλκει η έκδοση αποφάσεως επί της αιτήσεως αναιρέσεως της Επιτροπής. Η Επιτροπή και η Mars αντιτάσσονται στο αίτημα αυτό.

Επί της αιτήσεως αναιρέσεως της Langnese-Iglo

Επί του πρώτου λόγου αναιρέσεως

- 18 Ο πρώτος λόγος αναιρέσεως αφορά τις σκέψεις 35 έως 42 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, σχετικά με την παραβίαση της αρχής της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης.
- 19 Ενώπιον του Πρωτοδικείου, η Langnese-Iglo υποστήριξε ότι η Επιτροπή δεσμευόταν από την εκτίμηση στην οποία είχε προβεί με το διοικητικό έγγραφο, λαμβανομένου υπόψη ότι δεν ήταν σε θέση να αποδείξει ότι το εν λόγω έγγραφο είχε εκδοθεί βάσει ανακριβών ή μη πλήρων στοιχείων ούτε ότι οι νομικές και πραγματικές συνθήκες που προσιδιάζουν στην αγορά παγωτών είχαν μεταβληθεί αισθητά μετά την έκδοσή του (σκέψεις 28 έως 30 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως).
- 20 Η Langnese-Iglo υποστήριξε επίσης ότι, καίτοι αποδέκτης του διοικητικού εγγράφου ήταν η Schöller, η Επιτροπή και οι μετασχόντες στη διαδικασία που

κινήθηκε με το έγγραφο της Ενώσεως της 6ης Δεκεμβρίου 1984 — στους οποίους συγκαταλεγόταν η Langnese-Iglo — είχαν συμφωνήσει ότι η εκ μέρους της Schöller κοινοποίηση, τον Μάιο του 1985, σχετικά με τις συμφωνίες προμήθειας παγωτών που είχε συνάψει, και η ταυτόχρονη αίτηση χορηγήσεως αρνητικής πιστοποίησης ίσχυαν ομοίως για όλα τα μέλη της Ενώσεως. Κατά συνέπεια, το διοικητικό έγγραφο καλύπτει το σύνολο των συμβάσεων αποκλειστικότητας που υφίστανται στην αγορά παγωτών (σκέψη 31 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως).

- 21 Με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, το Πρωτοδικείο δέχθηκε, εκ προοιμίου, στη σκέψη 35, ότι δεν απαιτούνταν να εξεταστεί αν η Langnese-Iglo μπορούσε ευλόγως να προσδοκά ότι η εκτίμηση που είχε διατυπώσει η Επιτροπή με το προς τη Schöller διοικητικό έγγραφο θα ίσχυε και ως προς τη δική της νομική θέση ούτε απαιτούνταν η εξέταση μαρτύρων επί του ζητήματος αυτού, όπως είχε προτείνει η Langnese-Iglo. Κατά το Πρωτοδικείο, αρκούσε η διαπίστωση ότι, εν πάση περιπτώσει, το εν λόγω διοικητικό έγγραφο δεν μπορούσε να εμποδίσει την Επιτροπή να ερευνήσει την καταγγελία της Mars.
- 22 Συναφώς, το Πρωτοδικείο υπενθύμισε, στη σκέψη 36, ότι, όπως προκύπτει από τη νομολογία (αποφάσεις της 10ης Ιουλίου 1980, 253/78 και 1/79 έως 3/79, Giry και Guerlain κ.λπ., Συλλογή τόμος 1980/II, σ. 527· 37/79, Marty, Συλλογή τόμος 1980/II, σ. 601· 99/79, Lancôme και Cosparfrance, Συλλογή τόμος 1980/II, σ. 617, και της 11ης Δεκεμβρίου 1980, 31/80, L'Oréal, Συλλογή 1980/III, σ. 471), ένα διοικητικό έγγραφο δεν αποτελεί ούτε απόφαση αρνητικής πιστοποίησης ούτε απόφαση εφαρμογής του άρθρου 85, παράγραφος 3, της Συνθήκης, κατά την έννοια των άρθρων 2 και 6 του κανονισμού 17, δεδομένου ότι δεν εκδόθηκε σύμφωνα με τις διατάξεις του εν λόγω κανονισμού. Ακολούθως, το Πρωτοδικείο επισήμανε, στη σκέψη 37, ότι επρόκειτο για διοικητικό έγγραφο με το οποίο γνωστοποιήθηκε στην ενδιαφερομένη επιχείρηση, δηλαδή στη Schöller, η άποψη της Επιτροπής ότι, λαμβανομένων υπόψη των περιστάσεων, δεν είχε λόγο να επέμβει όσον αφορά τις εν λόγω συμβάσεις. Τέλος, στη σκέψη 38, το Πρωτοδικείο διαπίστωσε ότι η Επιτροπή είχε προβεί κατά την εποχή εκείνη σε προσωρινή μόνον ανάλυση των συνθηκών της αγοράς και ότι είχε επιφυλαχθεί, με το διοικητικό έγγραφο, να κινήσει και πάλι τη διαδικασία, σε περίπτωση αισθητής μεταβολής ορισμένων νομικών ή πραγματικών στοιχείων επί των οποίων στηριζόταν η εκτίμησή της.

- 23 Στη σκέψη 39 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Πρωτοδικείο διαπίστωσε, αφενός, ότι, μετά την έκδοση του διοικητικού εγγράφου, είχαν εισέλθει στην αγορά δύο νέοι ανταγωνιστές, οι εταιρίες Mars και Jacobs Suchard, και, αφετέρου, ότι, μετά την υποβολή της καταγγελίας της Mars, η Επιτροπή είχε πληροφορηθεί την ύπαρξη προσθέτων εμποδίων στην πρόσβαση στην αγορά. Στη σκέψη 40, το Πρωτοδικείο έκρινε ότι τα στοιχεία αυτά αποτελούσαν νέα στοιχεία που δικαιολογούσαν, λαμβανομένων ιδίως υπόψη των συγκεκριμένων προβλημάτων που αντιμετώπισε η Mars, μια λεπτομερέστερη και ακριβέστερη ανάλυση των συνθηκών προσβάσεως στην αγορά σε σύγκριση με την ανάλυση που είχε γίνει ενόψει της εκδόσεως του διοικητικού εγγράφου. Κατά συνέπεια, το έγγραφο αυτό δεν εμπόδιζε την Επιτροπή να κινήσει και πάλι τη διαδικασία, προκειμένου να εκτιμήσει, στη συγκεκριμένη περίπτωση, το συμβατό των επίδικων συμφωνιών προμήθειας προς τους περί ανταγωνισμού κανόνες. Συναφώς, το Πρωτοδικείο επικαλέστηκε επίσης, στη σκέψη 41, την υποχρέωση της Επιτροπής να εξετάζει μια καταγγελία.
- 24 Με την αίτησή της αναιρέσεως, η Langnese-Iglo υποστηρίζει ότι η Επιτροπή δεν είχε το δικαίωμα να αποστεί από το περιεχόμενο του διοικητικού εγγράφου και να απαγορεύσει τη δέσμη συμβάσεων αποκλειστικής προμήθειας που είχε συνάψει η Langnese-Iglo, παρά μόνο στην περίπτωση που θα προέκυπτε από την εξέταση ότι οι πραγματικές και νομικές συνθήκες στην αγορά παγωτών είχαν μεταβληθεί αισθητά. Όμως, η Langnese-Iglo αμφισβητεί την ορθότητα των διαπιστώσεων του Πρωτοδικείου όσον αφορά τις επελθούσες μεταβολές των πραγματικών συνθηκών στην αγορά.
- 25 Επιπλέον, η Langnese-Iglo επικρίνει την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση καθόσον τονίζει ότι, πριν από την έκδοση του διοικητικού εγγράφου, η Επιτροπή είχε προβεί σε προσωρινή μόνον ανάλυση των συνθηκών της αγοράς. Επιπλέον, κατά τη Langnese-Iglo, ακόμη κι αν η διαπίστωση αυτή ήταν βάσιμη, θα ήταν άνευ σημασίας. Συγκεκριμένα, οι ενδιαφερόμενες επιχειρήσεις θα έπρεπε να μπορούν να θεωρούν ως δεδομένο ότι η έκδοση διοικητικού εγγράφου στηρίζεται σε αντικειμενική εξέταση των πραγματικών και νομικών συνθηκών των σχετικών αγορών.
- 26 Συναφώς, πρέπει κατ' αρχάς να υπομνηστεί ότι, κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, η αίτηση αναιρέσεως δεν μπορεί, σύμφωνα με το άρθρο 168 Α της

Συνθήκης ΕΚ και το άρθρο 51, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου, να στηρίζεται παρά μόνο σε λόγους που αφορούν την παράβαση κανόνων δικαίου, αποκλεισμένης οποιασδήποτε εκτιμήσεως των πραγματικών περιστατικών (βλ., μεταξύ άλλων, απόφαση της 1ης Οκτωβρίου 1991, C-283/90 P, Vidrányi κατά Επιτροπής, Συλλογή 1991, σ. I-4339, σκέψη 12· διάταξη της 17ης Σεπτεμβρίου 1996, C-19/95 P, San Marco κατά Επιτροπής, Συλλογή 1996, σ. I-4435, σκέψεις 36 και 39, και απόφαση της 28ης Μαΐου 1998, C-7/95 P, Deere κατά Επιτροπής, Συλλογή 1998, σ. I-3111, σκέψεις 18 και 21).

- 27 Αμφισβητώντας την επισημανθείσα από το Πρωτοδικείο εμφάνιση νέων συνθηκών, όσον αφορά την είσοδο νέων ανταγωνιστών στην αγορά καθώς και την ύπαρξη προσθέτων εμποδίων στην πρόσβαση στην αγορά, την οποία η Επιτροπή πληροφορήθηκε μετά την υποβολή της καταγγελίας της Mars, η Langnese-Iglo αμφισβητεί την ορθότητα της εκτιμήσεως των πραγματικών περιστατικών στην οποία προέβη το Πρωτοδικείο. Επομένως, η επιχειρηματολογία αυτή είναι απαράδεκτη στο πλαίσιο της αναιρετικής διαδικασίας. Το ίδιο ισχύει όσον αφορά την αιτίαση της Langnese-Iglo σχετικά με τη διαπίστωση του Πρωτοδικείου ότι η Επιτροπή δεν προέβη, πριν από την έκδοση του διοικητικού εγγράφου, παρά σε προσωρινή μόνον ανάλυση των συνθηκών της αγοράς.
- 28 Η επιχειρηματολογία της Langnese-Iglo πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι προσάπτει επίσης στο Πρωτοδικείο ότι δέχθηκε ότι η Επιτροπή είχε το δικαίωμα να αποστεί από την εκτεθείσα στο διοικητικό έγγραφο εκτίμησή της, όχι μόνο συνεπεία πραγματικών ή νομικών μεταβολών που επήλθαν μετά την έκδοση του εγγράφου αυτού, αλλά και συνεπεία νέων συνθηκών οι οποίες, μολονότι προϋπήρχαν, περιήλθαν σε γνώση της Επιτροπής μόλις μετά την έκδοση του εν λόγω εγγράφου.
- 29 Συναφώς, επιβάλλεται η παραπομπή στο σκεπτικό του Πρωτοδικείου, κατ' αρχάς, όσον αφορά τη νομική φύση των διοικητικών εγγράφων (σκέψεις 36 και 37 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως), ακολούθως όσον αφορά το ότι, εν προκειμένω, στο έγγραφο αυτό αναφερόταν ότι η Επιτροπή διατηρούσε

πάντως το δικαίωμα να κινήσει και πάλι τη διαδικασία, σε περίπτωση αισθητής μεταβολής ορισμένων νομικών ή πραγματικών στοιχείων επί των οποίων στηρίζεται η εκτίμησή της (σκέψη 38 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως), και, τέλος, όσον αφορά το καθήκον της Επιτροπής να εξετάζει κατά τον ενδεδειγμένο τρόπο μια καταγγελία (σκέψη 41 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως).

- 30 Από τα προεκτεθέντα, τα οποία υπενθύμισε το Πρωτοδικείο και κατά των οποίων η Langnese-Iglo δεν προβάλλει, εξάλλου, με την αίτησή της αναιρέσεως, κανένα συγκεκριμένο επιχείρημα, προκύπτει ότι ένα διοικητικό έγγραφο δεν μπορεί να έχει ως συνέπεια την αφαίρεση από την Επιτροπή της εξουσίας να λαμβάνει υπόψη ένα πραγματικό στοιχείο, αν αυτό προϋπήρχε της εκδόσεως του διοικητικού εγγράφου, πλην όμως περιήλθε σε γνώση της Επιτροπής αργότερα, ειδικότερα δε στο πλαίσιο καταγγελίας υποβληθείσας μεταγενεστέρως.
- 31 Επομένως, ο πρώτος λόγος αναιρέσεως είναι εν μέρει απαράδεκτος και επομένως απορριπτός.

Επί του δευτέρου λόγου αναιρέσεως

- 32 Με τον δεύτερο λόγο αναιρέσεως, η Langnese-Iglo αμφισβητεί την ορθότητα του συμπεράσματος στο οποίο κατέληξε το Πρωτοδικείο στις σκέψεις 94 έως 114, ότι δηλαδή ορθώς η Επιτροπή θεώρησε ότι οι συμβάσεις αποκλειστικής προμήθειας που είχε συνάψει η Langnese-Iglo περιόριζαν αισθητά τη λειτουργία του ανταγωνισμού στη σχετική αγορά, με αποτέλεσμα να είναι ασυμβίβαστες προς το άρθρο 85, παράγραφος 1, της Συνθήκης.
- 33 Κατά τη Langnese-Iglo, το συμπέρασμα αυτό του Πρωτοδικείου στηρίζεται, αφενός, σε διάφορα στοιχεία που δεν προκύπτουν από τη δικογραφία και, αφετέρου, σε εσφαλμένη νομική εκτίμηση της πραγματικής καταστάσεως.

- 34 Προς στήριξη της απόψεώς της, η Langnese-Iglo προβάλλει, πρώτον, ότι η δικογραφία δεν επέτρεπε στο Πρωτοδικείο να καταλήξει, στη σκέψη 105, στο ότι οι δέσμες συμβάσεων αποκλειστικής προμήθειας που είχαν συνάψει η ίδια και η Schöller είχαν ως αποτέλεσμα ένα συνολικό βαθμό εξαρτήσεως υπερβαίνοντα το 30 %. Κατά τη Langnese-Iglo, από τον φάκελο προκύπτει ότι ο εν λόγω βαθμός εξαρτήσεως ήταν κατώτερος του 30 %, ποσοστό που η Επιτροπή είχε θεωρήσει αποδεκτό με το διοικητικό έγγραφο καθώς και με τη *Δέκατη Πέμπτη Έκθεση επί της πολιτικής ανταγωνισμού* του 1985.
- 35 Δεύτερον, η Langnese-Iglo υποστηρίζει ότι η διαπίστωση του Πρωτοδικείου σχετικά με το σύστημα δανεισμού μεγάλου αριθμού καταψυκτών (σκέψεις 107 και 108), τους οποίους έθετε στη διάθεση των εμπόρων λιανικής πωλήσεως υπό τον όρο να τους χρησιμοποιούν αποκλειστικά για τη συντήρηση των προϊόντων της, αποτελεί απλή επανάληψη ενός ισχυρισμού που είχε προβάλει η Επιτροπή αλλά τον αμφισβήτησε η Langnese-Iglo, ενώπιον του Πρωτοδικείου. Το ίδιο ισχύει όσον αφορά τις εκπτώσεις που χορηγούσε η Langnese-Iglo προκειμένου να διασφαλίσει ορισμένο ποσοστό των πωλήσεων παγωτών ατομικής συσκευασίας (σκέψη 109 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως). Κατά τη Langnese-Iglo, η Επιτροπή δεν προσκόμισε αποδείξεις προς στήριξη των ισχυρισμών της, παρά το γεγονός ότι το Πρωτοδικείο υπογράμμισε, στη σκέψη 95, ότι στην Επιτροπή εναπέκειτο να αποδείξει την ύπαρξη των φερομένων εμποδίων προσβάσεως στην αγορά.
- 36 Τρίτον, η Langnese-Iglo ισχυρίζεται ότι, ακόμη κι αν υποθεθεί ότι ο βαθμός εξαρτήσεως στη σχετική αγορά για τα παγωτά κυμαινόταν μεταξύ του ποσοστού που είχε προβάλει η ίδια και εκείνου που είχε δεχθεί το Πρωτοδικείο, ήταν δηλαδή ελαφρώς ανώτερος ή κατώτερος του 30 %, από τα πραγματικά στοιχεία, στο μέτρο που ορθώς διαπιστώθηκαν από το Πρωτοδικείο, δεν μπορούσε να συναχθεί ότι η πρόσβαση στη σχετική αγορά ήταν αισθητά περιορισμένη, αν όχι αδύνατη.
- 37 Κατ' αρχάς, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, με τα επιχειρήματά της, η Langnese-Iglo αμφισβητεί την ορθότητα διαφόρων πραγματικών στοιχείων που διαπίστωσε το Πρωτοδικείο. Όπως υπομνήστηκε στη σκέψη 26 της παρούσας αποφάσεως, στο πλαίσιο αναιρετικής διαδικασίας, το Δικαστήριο δεν έχει αρμοδιότητα εκτιμήσεως των πραγματικών περιστατικών.

- 38 Όσον αφορά, ειδικότερα, τη διεξαγωγή των αποδείξεων, επιβάλλεται η διευκρίνιση ότι στο Πρωτοδικείο εναπόκειται να εκτιμά κατά την κρίση του την αξία που πρέπει να δοθεί στα αποδεικτικά στοιχεία που του έχουν υποβληθεί, υπό την επιφύλαξη της περιπτώσεως αλλοιώσεως των στοιχείων αυτών (βλ., συναφώς, προαναφερθείσα διάταξη San Marco κατά Επιτροπής, σκέψη 40· αποφάσεις της 2ας Μαρτίου 1994, C-53/92 P, Hilti κατά Επιτροπής, Συλλογή 1994, σ. I-667, σκέψη 42, και προαναφερθείσα απόφαση Deere κατά Επιτροπής, σκέψη 22). Η Langnese-Iglo, όμως, δεν προβάλλει κανένα σοβαρό επιχείρημα προς στήριξη του ισχυρισμού ότι το Πρωτοδικείο αλλοίωσε τα αποδεικτικά στοιχεία.
- 39 Όσον αφορά την τρίτη αιτίαση που προβάλλεται στο πλαίσιο του υπό κρίση λόγου αναιρέσεως, καθίσταται φανερό ότι η Langnese-Iglo επικρίνει εν γένει το συμπέρασμα που άντλησε το Πρωτοδικείο από τα πραγματικά στοιχεία που θεώρησε αποδεδειγμένα, καθόσον υπογραμμίζει, μεταξύ άλλων, ότι ένας βαθμός εξαρτήσεως που είναι ελαφρώς ανώτερος ή ελαφρώς κατώτερος του 30 % δεν εμποδίζει αισθητά την πρόσβαση στην αγορά, ιδίως εφόσον η οικεία αγορά βρίσκεται σε πλήρη ανάπτυξη.
- 40 Συναφώς, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η Langnese-Iglo δεν διευκρινίζει τα νομικά σφάλματα που διέπραξε το Πρωτοδικείο στο πλαίσιο της εκτιμήσεως των νομικών ζητημάτων και ότι με την επιχειρηματολογία της αμφισβητεί τα πραγματικά περιστατικά που διαπίστωσε το Πρωτοδικείο. Υπ' αυτές τις συνθήκες, το τμήμα αυτό του λόγου αναιρέσεως είναι επίσης απαράδεκτο.
- 41 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι ο δεύτερος λόγος αναιρέσεως είναι απαράδεκτος στο σύνολό του.

Επί του τρίτου λόγου αναιρέσεως

- 42 Ο τρίτος λόγος αναιρέσεως περιλαμβάνει δύο σκέλη, στηριζόμενα σε φερόμενη παραβίαση, αφενός, της αρχής της αναλογικότητας και, αφετέρου, της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως.

Ως προς το πρώτο σκέλος του τρίτου λόγου αναιρέσεως

- 43 Η Langnese-Iglo ισχυρίζεται ότι το Πρωτοδικείο παραβίασε την αρχή της αναλογικότητας καθόσον έκρινε ότι η Επιτροπή δεν ενήργησε εσφαλμένα όταν ανακάλεσε το προβλεπόμενο από τον κανονισμό 1984/83 ευεργέτημα της εξαιρέσεως κατά κατηγορίες και απαγόρευσε όλες τις συμβάσεις αποκλειστικής προμήθειας που είχε συνάψει η Langnese-Iglo, χωρίς να υποδείξει προηγουμένως στη Langnese-Iglo σε ποιο βαθμό μια δέσμη συμβάσεων αποκλειστικής προμήθειας ήταν σύμφωνη προς το άρθρο 85, παράγραφος 1, της Συνθήκης και, επομένως, χωρίς να της παράσχει την ευκαιρία να προσαρμόσει τη δέσμη αυτή στις απαιτήσεις της διατάξεως αυτής.
- 44 Προς στήριξη της απόψεως αυτής, η Langnese-Iglo διατείνεται ότι η συλλογιστική του Πρωτοδικείου ενέχει αντίφαση. Ειδικότερα, το Πρωτοδικείο έκρινε, αφενός, στη σκέψη 131, ότι μια δέσμη παρεμφερών συμβάσεων, όπως ήταν οι συμβάσεις αποκλειστικής προμήθειας της Langnese-Iglo, έπρεπε να εκτιμηθεί στο σύνολό της και ότι, κατά συνέπεια, ορθώς η Επιτροπή δεν προέβη σε κατάτμηση των συμβάσεων και, αφετέρου, στη σκέψη 193, ότι, στο πλαίσιο διαδικασίας εφαρμογής του άρθρου 85 της Συνθήκης, η Επιτροπή δεν υποχρεούται να υποδείξει ποιες συμφωνίες συμβάλλουν σε ασήμαντο βαθμό στο σωρευτικό αποτέλεσμα που έχουν ενδεχομένως οι παρεμφερείς συμφωνίες στην αγορά. Οι εν λόγω θεωρήσεις του Πρωτοδικείου αντιφάσκουν προς τη θεώρηση που περιέχουν οι σκέψεις 207 και 208, ότι δηλαδή το άρθρο 85, παράγραφος 1, δεν απαγορεύει, κατά κανόνα, τη σύναψη συμβάσεων αποκλειστικής προμήθειας οι οποίες δεν συμβάλλουν σημαντικά στη στεγανοποίηση της αγοράς και ότι η Επιτροπή δεν νομιμοποιείται να μειώσει ή να περιορίσει, με ατομική απόφαση, τα έννομα αποτελέσματα μιας κανονιστικής πράξεως όπως είναι ο κανονισμός 1984/83.
- 45 Όπως τόνισε ο γενικός εισαγγελέας στην παράγραφο 27 των προτάσεών του, η Langnese-Iglo στηρίζει την εν λόγω φερόμενη αντίφαση σε θεωρήσεις που εντάσσονται σε διαφορετικές αλληλουχίες της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, χωρίς να λαμβάνει υπόψη το γεγονός ότι το Πρωτοδικείο προέβη σε σαφή διάκριση μεταξύ, αφενός, της εφαρμογής του άρθρου 85, παράγραφος 1, στις υφιστάμενες συμφωνίες και, αφετέρου, των αποτελεσμάτων του άρθρου 3 του κανονισμού 17 επί των συμφωνιών αποκλειστικής προμήθειας που η Langnese-Iglo θα μπορούσε να συνάψει στο μέλλον.

- 46 Επομένως, αντίθετα προς τους ισχυρισμούς της Langnese-Iglo, η συλλογιστική του Πρωτοδικείου δεν ενέχει εν προκειμένω αντίφαση.
- 47 Κατά τα λοιπά, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η Langnese-Iglo δεν υποδεικνύει με επαρκή ακρίβεια τα επικρινόμενα σημεία της αποφάσεως. Πράγματι, η επιχειρηματολογία της αφορά στοιχεία ευρισκόμενα τόσο στις σκέψεις 129 έως 132 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, οι οποίες αφορούν το σκέλος του λόγου αναιρέσεως σχετικά με τη φερόμενη υποχρέωση της Επιτροπής να διαχωρίζει τις επιμέρους συμβάσεις, έτσι ώστε ένα μέρος των συμβάσεων να διαφεύγει της απαγορεύσεως του άρθρου 85, παράγραφος 1, της Συνθήκης, όσο και στις σκέψεις 192 έως 195 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, οι οποίες αφορούν το σκέλος του λόγου αναιρέσεως σχετικά με το ζήτημα αν η πλήρης απαγόρευση των συμφωνιών προμήθειας είναι αντίθετη προς την αρχή της αναλογικότητας.
- 48 Ενόψει αυτής της ασάφειας, η οποία εξάλλου υπογραμμίστηκε από την Επιτροπή, το Δικαστήριο δεν μπορεί να εξετάσει την ουσία του υπό κρίση σκέλους του λόγου αναιρέσεως. Συναφώς, πρέπει να υπομνηστεί ότι η αίτηση αναιρέσεως πρέπει να παραθέτει επακριβώς τα επικρινόμενα σημεία της αποφάσεως της οποίας ζητείται η αναιρέση καθώς και τα νομικά επιχειρήματα που στηρίζουν κατά τρόπο συγκεκριμένο το αίτημα αυτό (βλ., μεταξύ άλλων, την προαναφερθείσα διάταξη San Marco κατά Επιτροπής, σκέψη 37, και την προαναφερθείσα απόφαση Deere κατά Επιτροπής, σκέψη 19).
- 49 Κατά συνέπεια, το πρώτο σκέλος του τρίτου λόγου αναιρέσεως είναι απαράδεκτο.

Ως προς το δεύτερο σκέλος του τρίτου λόγου αναιρέσεως

- 50 Η Langnese-Iglo υποστηρίζει ότι η απαγόρευση του συνόλου των συμφωνιών της αποκλειστικής προμήθειας αντιβαίνει επίσης προς την αρχή της ίσης μεταχειρίσεως. Συναφώς, τονίζει ότι, στη σκέψη 209 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Πρωτοδικείο διαπίστωσε ότι το άρθρο 4 της επίδικης αποφάσεως

αντιβαίνει προς την αρχή αυτή, διότι η διάταξη αυτή απέκλεισε ορισμένες επιχειρήσεις από τη μελλοντική χορήγηση του ευεργετήματος του κανονισμού 1984/83, τη στιγμή που οι ανταγωνιστές της Langnese-Iglo μπορούσαν να επωφελούνται από το πλεονέκτημα που παρέχει ο κανονισμός αυτός.

- 51 Κατά τη Langnese-Iglo, η αρχή της ίσης μεταχειρίσεως θα έπρεπε να εφαρμοστεί κατά τον ίδιο τρόπο όσον αφορά το παρελθόν. Ισχυρίζεται ότι δεν μπορεί να επιτραπεί η εκ μέρους της Επιτροπής απαγόρευση του συνόλου των συμβάσεων αποκλειστικής προμήθειας, ανεξαρτήτως του εάν υπάγονται στο άρθρο 85, παράγραφος 1, της Συνθήκης και εάν τυγχάνουν της εξαιρέσεως που προβλέπει ο κανονισμός 1984/83, τη στιγμή που οι ανταγωνιστές μπορούν να διατηρούν σε ισχύ και να επιβάλλουν παρεμφερείς συμβάσεις αποκλειστικής προμήθειας.
- 52 Όσον αφορά την παραπομπή στη σκέψη 209 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, επιβάλλεται να τονιστεί ότι, προκειμένου να επικρίνει την πλήρη απαγόρευση των υφισταμένων συμφωνιών, η Langnese-Iglo επικαλείται μια εκτίμηση του Πρωτοδικείου η οποία αφορά αποκλειστικά τις μελλοντικές συμφωνίες. Επομένως, η επίκληση της εκτιμήσεως αυτής, ως τοιαύτη, είναι αλυσιτελής.
- 53 Επιπλέον, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η Langnese-Iglo δεν προέβαλε ενώπιον του Πρωτοδικείου λόγο αναιρέσεως στηριζόμενο σε φερόμενη παράβαση εκ μέρους της Επιτροπής της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως, όσον αφορά την πλήρη απαγόρευση των υφισταμένων συμφωνιών αποκλειστικής προμήθειας.
- 54 Συναφώς, πρέπει κατ' αρχάς να υπομνηστεί ότι, σύμφωνα με το άρθρο 48, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, απαγορεύεται η προβολή νέων ισχυρισμών κατά τη διάρκεια της δίκης, εκτός αν στηρίζονται σε νομικά και πραγματικά στοιχεία που ανέκλυψαν κατά τη διαδικασία.
- 55 Αν επιτρεπόταν στον διάδικο να προβάλλει για πρώτη φορά ενώπιον του Δικαστηρίου ισχυρισμό που δεν είχε προβάλει ενώπιον του Πρωτοδικείου, τούτο θα σήμαινε ότι ο διάδικος αυτός θα είχε τη δυνατότητα να υποβάλει στην κρίση

του Δικαστηρίου, του οποίου η αρμοδιότητα στο πλαίσιο της αναιρετικής διαδικασίας είναι περιορισμένη, διαφορά με ευρύτερο περιεχόμενο απ' ό,τι η διαφορά που εκδίκασε το Πρωτοδικείο. Στο πλαίσιο αναιρετικής διαδικασίας, η αρμοδιότητα του Δικαστηρίου περιορίζεται στον έλεγχο της εκ μέρους του Πρωτοδικείου εκτιμήσεως των ισχυρισμών που προβλήθηκαν και εξετάστηκαν ενώπιόν του (βλ., υπ' αυτήν την έννοια, απόφαση της 1ης Ιουνίου 1994, C-136/92 P, Επιτροπή κατά Brazzelli Lualdi κ.λπ., Συλλογή 1994, σ. I-1981, σκέψη 59).

- 56 Συνεπώς, το εν λόγω σκέλος του τρίτου λόγου αναιρέσεως είναι απαράδεκτο.
- 57 Επομένως, ο τρίτος λόγος αναιρέσεως είναι απαράδεκτος στο σύνολό του και πρέπει, συνεπώς, να απορριφθεί.
- 58 Απ' όλα τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι οι λόγοι που προέβαλε η Langnese-Iglo προς στήριξη της αιτήσεώς της αναιρέσεως είναι εν μέρει απαράδεκτοι και εν μέρει αβάσιμοι. Επομένως, η αίτηση αναιρέσεως της Langnese-Iglo πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό της.

Επί της αναιρέσεως της Επιτροπής

Η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση και η επιχειρηματολογία των διαδίκων

- 59 Με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, το Πρωτοδικείο ακύρωσε το άρθρο 4 της επίδικης αποφάσεως, το οποίο προβλέπει ότι «απαγορεύεται στη Langnese-Iglo GmbH να συνάπτει μέχρι τις 31 Δεκεμβρίου 1997 συμφωνίες σαν τις αναφερόμενες στο άρθρο 1».

- 60 Πράγματι, στη σκέψη 205, το Πρωτοδικείο δέχθηκε ότι το άρθρο 3 του κανονισμού 17, το οποίο ορίζει ότι «αν η Επιτροπή διαπιστώσει (...) παράβαση των διατάξεων του άρθρου 85 ή του άρθρου 86 της Συνθήκης, δύναται να υποχρεώσει με απόφαση τις συμμετέχουσες επιχειρήσεις ή ενώσεις επιχειρήσεων να παύσουν τη διαπιστωθείσα παράβαση», δεν απονέμει στην Επιτροπή παρά μόνον την εξουσία να απαγορεύει τις υφιστάμενες συμβάσεις αποκλειστικότητας που δεν συμβιβάζονται προς τους περί ανταγωνισμού κανόνες.
- 61 Συναφώς, το Πρωτοδικείο τόνισε, πρώτον, ότι, όπως προκύπτει από την απόφαση της 28ης Φεβρουαρίου 1991, C-234/89, Δηλιμίτης (Συλλογή 1991, σ. I-935, σκέψεις 23 και 24), οι συμβάσεις αποκλειστικής προμήθειας ενός προμηθευτή, η συμβολή των οποίων στο σωρευτικό αποτέλεσμα είναι ασήμαντη, δεν εμπίπτουν στην απαγόρευση του άρθρου 85, παράγραφος 1. Κατά το Πρωτοδικείο, εξ αυτού έπεται ότι η εν λόγω διάταξη δεν απαγορεύει, κατά κανόνα, τη σύναψη συμβάσεων αποκλειστικής προμήθειας, οι οποίες δεν συμβάλλουν σημαντικά στη στεγανοποίηση της αγοράς. Συναφώς, το Πρωτοδικείο απέρριψε την επιχειρηματολογία της Επιτροπής ότι η πλήρης απαγόρευση της συνάψεως συμβάσεων στο μέλλον υπαγορευόταν από την ανάγκη να αποφευχθεί η απόπειρα παρακάμψεως, μέσω του κανονισμού 1984/83, της απαγορεύσεως των υφιστάμενων συμβάσεων, η οποία θεσπίζεται με το άρθρο 1 της επίδικης αποφάσεως (σκέψεις 206 και 207 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως).
- 62 Δεύτερον, στη σκέψη 208, το Πρωτοδικείο έκρινε ότι ο κανονισμός 1984/83, ως κανονιστική πράξη γενικής ισχύος, δεν παρέχει νομική βάση για την ανάκληση, με ατομική απόφαση, του ευεργετήματος της εξαιρέσεως κατά κατηγορίες για μέλλουσες συμφωνίες.
- 63 Τρίτον, στη σκέψη 209, το Πρωτοδικείο δέχθηκε ότι θα αντέβαινε προς την αρχή της ίσης μεταχειρίσεως ο αποκλεισμός ορισμένων επιχειρήσεων από τη μελλοντική χορήγηση του ευεργετήματος ενός κανονισμού που προβλέπει εξαίρεση κατά κατηγορίες, τη στιγμή που άλλες επιχειρήσεις θα μπορούσαν να συνεχίσουν να συνάπτουν συμφωνίες αποκλειστικής προμήθειας, όπως αυτές που απαγορεύει η επίδικη απόφαση.

- 64 Η Επιτροπή, υποστηριζόμενη από τη Mars, ισχυρίζεται ότι η εκ μέρους του Πρωτοδικείου ερμηνεία του άρθρου 3 του κανονισμού 17 είναι νομικώς εσφαλμένη. Κατά την άποψή της, η διάταξη αυτή επιτρέπει στην Επιτροπή να εμποδίζει την εξακολούθηση της συμπεριφοράς σχετικά με την οποία διαπιστώθηκε ότι συνιστά παράβαση των περί ανταγωνισμού διατάξεων. Επομένως, δεν πρόκειται για μέσο κολασμού υφιστάμενων παραβάσεων, αλλά για μέσο αποτροπής της συνεχίσεώς τους στο μέλλον. Η Επιτροπή φρονεί ότι, χωρίς το άρθρο 4 της επίδικης αποφάσεως, η Langnese-Iglo θα μπορούσε, μέσω του κανονισμού 1984/93, να τύχει του ευεργετήματος εξαιρέσεως κατά κατηγορίες για νέες συμβάσεις αποκλειστικότητας. Έτσι, η απαγόρευση που επιβλήθηκε με το άρθρο 4 αποτελεί εγγύηση για την τήρηση των άρθρων 1 και 2 της επίδικης αποφάσεως.
- 65 Ενώπιον του Δικαστηρίου, η Επιτροπή διευκρίνισε την άποψή της σχετικά με την ερμηνεία του άρθρου 4 της επίδικης αποφάσεως, δηλώνοντας ότι δεν εμμένει πλέον στον ισχυρισμό που προέβαλε ενώπιον του Πρωτοδικείου, ότι δηλαδή η διάταξη αυτή προβλέπει επίσης την πλήρη απαγόρευση της συνάψεως συμφωνιών αποκλειστικής προμήθειας με νέους μεταπωλητές. Η Επιτροπή εκθέτει ότι, με την αίτηση αναιρέσεως, δεν επικρίνει την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση παρά μόνο στο μέτρο που ακυρώνει το άρθρο 4 της αποφάσεως, στενώς ερμηνευόμενο, δηλαδή καθόσον το άρθρο αυτό απαγορεύει στη Langnese-Iglo να θέσει εκ νέου σε λειτουργία την ίδια δέσμη συμβάσεων αποκλειστικής προμήθειας την οποία είχε συνάψει προηγουμένως.
- 66 Αντιθέτως, η Langnese-Iglo υποστηρίζει ότι το άρθρο 4 της επίδικης αποφάσεως πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι της απαγορεύει τη σύναψη οποιασδήποτε συμφωνίας αποκλειστικότητας με εμπόρους λιανικής πώλησεως με σκοπό τη μεταπώληση παγωτών ατομικής συσκευασίας. Το άρθρο αυτό δεν διακρίνει μεταξύ της περιπτώσεως συνάψεως συμφωνίας με αντισυμβαλλόμενο ο οποίος, κατά την ημερομηνία εκδόσεως της επίδικης αποφάσεως, συνδεόταν με τη Langnese-Iglo με συμφωνία αποκλειστικότητας, και της περιπτώσεως συνάψεως συμφωνίας με πελάτη με τον οποίο η Langnese-Iglo δεν ήλθε σε επαφή παρά μετά την ημερομηνία αυτή. Επιπλέον, το άρθρο 4 απαγορεύει τη σύναψη οποιασδήποτε συμφωνίας αποκλειστικότητας μέχρι τις 31 Δεκεμβρίου 1997, ανεξαρτήτως του αριθμού των συμφωνιών αποκλειστικότητας που η Langnese-Iglo έχει συνάψει μέχρι την ημερομηνία αυτή και του αν και σε ποιο βαθμό η οικεία συμφωνία, θεωρούμενη χωριστά ή από κοινού με άλλες συμφωνίες της αναιρεσείουσας και των ανταγωνιστών της, υπάγεται στο άρθρο 85, παράγραφος 1, ή τυγχάνει εξαιρέσεως δυνάμει του κανονισμού 1984/83. Κατά τη Langnese-Iglo, το εν λόγω άρθρο 4 δεν είναι αναγκαίο ούτε για την αποτροπή οποιασδήποτε καταστρατηγήσεως της απαγορεύσεως που προβλέπει το άρθρο 1 της επίδικης αποφάσεως.

- 67 Η Langnese-Iglo προσθέτει ότι το άρθρο 4 της επίδικης αποφάσεως διαφέρει από την αντίστοιχη διάταξη άλλων αποφάσεων με τις οποίες η Επιτροπή υποχρέωσε στο παρελθόν τις ενδιαφερόμενες επιχειρήσεις, δυνάμει του άρθρου 3 του κανονισμού 17, να τερματίσουν τη διαπιστωθείσα παράβαση του άρθρου 85 της Συνθήκης. Με τις αποφάσεις αυτές, η Επιτροπή υποχρέωσε τις ενδιαφερόμενες επιχειρήσεις να απόσχουν στο μέλλον από τη σύναψη συμφωνιών που έχουν «αντικείμενο ή αποτέλεσμα ίδιο ή παρόμοιο» με τις απαγορευθείσες συμφωνίες.
- 68 Τέλος, η Langnese-Iglo διατείνεται ότι, αν γινόταν δεκτό το αίτημα της Επιτροπής, τούτο θα συνιστούσε παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως, δεδομένου ότι ούτε η Επιτροπή ούτε η Mars άσκησαν αναιρέση κατά της προαναφερθείσας αποφάσεως Schöller κατά Επιτροπής.

Επί της ενστάσεως περί καταργήσεως της δίκης

- 69 Δεδομένου ότι η ημερομηνία που ορίζει το άρθρο 4 της επίδικης αποφάσεως, ήτοι η 31η Δεκεμβρίου 1997, έχει πλέον παρέλθει, η Langnese-Iglo υποστηρίζει ότι η αίτηση αναιρέσεως της Επιτροπής έχει καταστεί άνευ αντικειμένου. Από τούτο συναγεται ότι το Δικαστήριο οφείλει να διαπιστώσει αυτεπαγγέλτως ότι παρέλκει η έκδοση αποφάσεως επί της αιτήσεως αναιρέσεως της Επιτροπής. Συναφώς, η Langnese-Iglo επικαλείται την απόφαση της 5ης Οκτωβρίου 1988, 56/85, Brother Industries κατά Επιτροπής (Συλλογή 1988, σ. 5655).
- 70 Αντιθέτως, η Επιτροπή φρονεί ότι το ζήτημα της νομιμότητας του άρθρου 4 της επίδικης αποφάσεως, στενώς ερμηνευόμενου, εξακολουθεί να υφίσταται, τόσο κατ' αρχήν όσο και στην πράξη. Η πρακτική [του] σημασία απορρέει από το γεγονός ότι η Langnese-Iglo παρέβη, κατόπιν της εκδόσεως της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το άρθρο 4 της επίδικης αποφάσεως, στενώς ερμηνευόμενο. Συναφώς, η Mars προσθέτει ότι η απόφαση επί της αιτήσεως αναιρέσεως της Επιτροπής έχει καθοριστική σημασία ιδίως όσον αφορά το ζήτημα αν οι συμβάσεις που συνήψε η Langnese-Iglo με διάφορα σημεία πωλήσεως προ της 31ης Δεκεμβρίου 1997 είναι έγκυρες και αν οι ανταγωνιστές μπορούν, κατά περίπτωση, να ζητήσουν αποζημίωση λόγω παραβάσεως του άρθρου 85, παράγραφος 1, της Συνθήκης.

- 71 Είναι αληθές ότι, στην περίπτωση που η αίτηση αναιρέσεως της Επιτροπής θα είχε ως αποτέλεσμα την αναιρέση της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, στο μέτρο που με αυτήν ακυρώθηκε το άρθρο 4 της επίδικης αποφάσεως, η στηριζόμενη στη διάταξη αυτή απαγόρευση δεν θα είχε πρακτική σημασία για το παρόν, δεδομένου ότι είχε προβλεφθεί ότι η απαγόρευση αυτή θα ίσχυε μόνο μέχρι τις 31 Δεκεμβρίου 1997. Όπως τόνισαν η Επιτροπή και η Mars, η διαπίστωση αυτή δεν αναιρεί, πάντως, το συμφέρον για οριστική επίλυση της διαφοράς, όσον αφορά τη νομιμότητα και τη σημασία του άρθρου 4 της επίδικης αποφάσεως, ώστε να καθοριστούν τα έννομα αποτελέσματά του για τον χρόνο προ της ημερομηνίας την οποία ορίζει.
- 72 Συναφώς, πρέπει να προστεθεί ότι η κρίση που διατυπώθηκε στην προαναφερθείσα απόφαση Brother Industries κατά Επιτροπής, την οποία επικαλείται η Langnese-Iglo, δεν μπορεί να γίνει δεκτή στην υπό κρίση υπόθεση. Πράγματι, οι δύο καταστάσεις δεν είναι συγκρίσιμες, δεδομένου ότι, στην πρώτη υπόθεση, η προσφυγή ακυρώσεως κατά κανονισμού είχε καταστεί άνευ αντικειμένου διότι ο κανονισμός αυτός είχε αντικατασταθεί, εκκρεμούσας της δίκης, από άλλον κανονισμό, κατά του οποίου έβαλλε επίσης ο ίδιος προσφεύγων.
- 73 Επομένως, πρέπει να γίνει δεκτό ότι η αίτηση αναιρέσεως της Επιτροπής δεν έχει καταστεί άνευ αντικειμένου, οπότε η ένσταση περί καταργήσεως της δίκης, που υπέβαλε η Langnese-Iglo, πρέπει να απορριφθεί.

Ως προς το αίτημα επί της ουσίας

- 74 Κατ' αρχάς, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, για τους λόγους που εκτίθενται στις σκέψεις 205 έως 209 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ορθώς το Πρωτοδικείο έκρινε ότι η Επιτροπή δεν είχε το δικαίωμα να επιβάλει στη Langnese-Iglo την απαγόρευση συνάψεως στο μέλλον οποιασδήποτε συμφωνίας αποκλειστικής προμήθειας. Επιπλέον, η εκτίμηση του Πρωτοδικείου είναι σύμφωνη προς τη νομολογία του Δικαστηρίου, κατά την οποία το άρθρο 3 του κανονισμού 17 πρέπει να εφαρμόζεται σε συνάρτηση προς τη φύση της διαπιστωθείσας παραβάσεως (βλ. αποφάσεις της 6ης Μαρτίου 1974, 6/73 και 7/73, Commercial Solvents κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1974, σ. 113, σκέψη 45, και της 6ης Απριλίου 1995, C-241/91 P και C-242/91 P, RTP και ITP κατά Επιτροπής, Συλλογή 1995, σ. I-743, σκέψη 90).

- 75 Ακολούθως, πρέπει να τονιστεί ότι, ενώπιον του Δικαστηρίου, η Επιτροπή επισήμανε ρητώς ότι δεν επέκρινε την εν λόγω εκτίμηση του Πρωτοδικείου. Έκτοτε ισχυρίζεται ότι το άρθρο 4 της επίδικης αποφάσεως έχει ως μοναδικό σκοπό να εμποδίσει τη Langnese-Iglo να θέσει εκ νέου σε λειτουργία την ίδια δέσμη συμβάσεων αποκλειστικής προμήθειας με τους εμπόρους λιανικής πωλήσεως των προϊόντων της και ότι δεν την εμποδίζει να συνάπτει νέες συμβάσεις αποκλειστικής προμήθειας με άλλους εμπόρους λιανικής πωλήσεως. Η απόφαση του Πρωτοδικείου, όσον αφορά το ζήτημα αυτό, στηρίζεται σε ασφαλή ερμηνεία του άρθρου 4 της επίδικης αποφάσεως.
- 76 Ωστόσο, από την εν λόγω μεταστροφή της γνώμης της Επιτροπής δεν συνάγεται ότι το Πρωτοδικείο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο.
- 77 Πράγματι, όπως τόνισε ο γενικός εισαγγελέας στη σκέψη 40 των προτάσεών του, η διατύπωση του άρθρου 4 και η σκέψη 154 της ίδιας αυτής αποφάσεως φαίνονται να προσδίδουν στο εν λόγω άρθρο τη σημασία που δέχθηκε το Πρωτοδικείο και την οποία υποστηρίζει η Langnese-Iglo. Η εκτίμηση του Πρωτοδικείου δεν μπορεί να επικριθεί, ιδίως ενόψει της στάσεως που τήρησε η Επιτροπή, όσον αφορά το ζήτημα αυτό, ενώπιόν του.
- 78 Επιπλέον, πρέπει να παρατηρηθεί ότι η αρχή της ασφάλειας δικαίου απαιτεί να είναι σαφής και ακριβής κάθε πράξη της διοικήσεως παράγουσα έννομα αποτελέσματα, ώστε ο ενδιαφερόμενος να μπορεί να γνωρίζει σαφώς τα δικαιώματα και τις υποχρεώσεις του και να λαμβάνει τα ανάλογα μέτρα (βλ., υπ' αυτήν την έννοια, όσον αφορά τις κανονιστικές πράξεις γενικής ισχύος, την απόφαση της 22ας Φεβρουαρίου 1989, 92/87 και 93/87, Επιτροπή κατά Γαλλίας και Ηνωμένου Βασιλείου, Συλλογή 1989, σ. 405, σκέψη 22).
- 79 Υπ' αυτές τις συνθήκες, δεν χρειάζεται να εξεταστεί η αίτηση αναιρέσεως της Επιτροπής, καθόσον αφορά την περίπτωση που η νομιμότητα του άρθρου 4 της επίδικης αποφάσεως θα έπρεπε να αξιολογηθεί βάσει της σημασίας που η Επιτροπή προτείνει, ενώπιον του Δικαστηρίου, να δοθεί στη διάταξη αυτή.

80 Συνεπώς, η αίτηση αναιρέσεως της Επιτροπής πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη.

Επί των δικαστικών εξόδων

81 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπήρξε σχετικό αίτημα. Δεδομένου ότι η Langnese-Iglo ηττήθηκε όσον αφορά την αναιρέσή της και ότι η Επιτροπή ηττήθηκε όσον αφορά τη δική της ανάρτηση, καθεμία πρέπει να φέρει τα δικαστικά της έξοδα, όσον αφορά την παρούσα διαδικασία. Όσον αφορά τη Mars, η οποία παρενέβη υπέρ της Επιτροπής τόσο σχετικά με την ανάρτηση της Langnese-Iglo όσο και σχετικά με την ανάρτηση της ίδιας, πρέπει, κατά το άρθρο 69, παράγραφος 4, του Κανονισμού Διαδικασίας, να καταδικαστεί στα δικαστικά της έξοδα όσον αφορά την παρούσα διαδικασία.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πέμπτο τμήμα),

αποφασίζει:

- 1) Απορρίπτει την αίτηση αναιρέσεως της Langnese-Iglo GmbH.
- 2) Απορρίπτει την αίτηση αναιρέσεως της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

3) Η Langnese-Iglo GmbH, η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων και η Mars GmbH θα φέρουν τα δικαστικά τους έξοδα.

Gulmann

Wathelet

Moitinho de Almeida

Jann

Sevón

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο την 1η Οκτωβρίου 1998.

Ο Γραμματέας

Ο Πρόεδρος του πέμπτου τμήματος

R. Grass

C. Gulmann